

РЕШЕНИЕ

№ 5306

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20221110168799 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК.

Предявени по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК са искове с правно основание чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че В. Г. В. дължи на "Т.С." ЕАД сумата 670,08 лева - главница за цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода 01.05.2018-30.04.2020 г. и сумата 148,55 лева - мораторна лихва върху главницата за периода 15.09.2019-23.03.2022 г.; сумата 10,34 лева - главница за цена на извършена услуга дялово разпределение за периода от 01.03.2019-30.04.2020 г. и сумата 2,27 лева - мораторна лихва върху главницата за периода 01.05.2019-23.03.2022г.; ведно със законна лихва върху главниците, считано от 07.04.2022 г. до окончателното им изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр. дело №18811/2022 г. по описа на СРС и представляващи 4/8 от цялото парично вземане по заповедта.

Твърденията на ищеца са, че по силата на договорно правоотношение по общи условия, приети по реда на чл. 150 от ЗЕ, доставял до процесния имот топлинна енергия за исковия период, чиято стойност не била платена в предвидените срокове от ответника като клиент на топлинна енергия по смисъла на чл. 153 от ЗЕ. Претендира се право на обезщетение по чл. 86 ЗЗД. Прави се искане по чл. 219 от ГПК.

Ответникът, чрез особен представител, оспорва исковите по основание и размер по съображения, че няма качеството потребител на топлинна енергия; изтекла погасителна давност; стойността на реално доставено количество топлинна енергия не съответства на заявената претенция общите условия оспорва по твърдение, че не са спазени изискванията за тяхното публикуване и не са му представени.

Третото лице-помагач „Т.С.“ ЕООД на страна на ищеца счита исковите за основателни.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От ч. гр. дело №18811/2022 г. по описа на СРС се установява, че по заявление на ищцовото дружество е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК, съгласно която съдът разпорежда Б.Д.Н., В.Б.Н., И.П.Н., Р.Б.Н. И В. Г. В., да заплатят разделно на „Т.С.“ ЕАД, сумата 1340,16 лева за главница - цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода 01.05.2018-30.04.2020 г. и сумата 297,10 лева за мораторна лихва върху главницата за периода 15.09.2019-23.03.2022 г.; сумата 20,68 лева за главница - цена на извършена услуга дялово разпределение за периода от 01.03.2019-30.04.2020 г. и сумата 04,55 лева за мораторна лихва върху главницата за периода 01.05.2019-23.03.2022г.; ведно със законна лихва върху главниците, считано от 07.04.2022 г. до окончателното им изплащане, при квоти:1/8,1/8,1/8,1/8,4/8. По отношение на Б.Д.Н., И.П.Н. и Р.Б.Н. заповедта за изпълнение е влязла в законна сила. По реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК, във вр.чл. 415, ал.1, т. 2 от ГПК, ищецът е предявил иск само срещу В. Г. В..

Ищецът представя искова молба срещу ответника по гр. дело №69943/2018 г. по описа СРС, което писмено изявление не принадлежи на ответника и не се ползва по арг. от чл. 180 от ГПК с формална и материална доказателствена сила; а приложеният документ- решение от 23.01.2022 г. не е убедително писмено доказателство, тъй като в него има съкращения и няма данна, че е влязло в законна сила. От удостоверение за наследници-справка от 25.10.2010 г. на Столична Община се установява, че В. Г. В., като дъщеря, е наследник по закон на Георги Манасиев Божилов, наред с В. Г. Николова-дъщеря, починала на 11.12.1994г., оставила за наследници синове – Димитър Петров Николов; и Благой Петров Николов, последният починал на 21.10.2014 г. и оставил наследници по закон-съпруга И.П.Н. и Р.Б.Н..

От Договор за покупко-продажба на жилище по реда на чл. 117 ЗТСУ (отм.) №170, т. II от 05.10.1978 г. се установява, че Георги Манасиев Божилов е придобил правото на собственост върху недвижим имот в ***** (**), *****

Изложеното налага извод от правна страна, че при условията на правила за наследяване по чл. 5 и сл. от ЗН ответницата притежава 4/8 ид.ч. от правото на собственост върху недвижимия имот. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК – „(с)обствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената й.“ Ето защо съдът приема, че през исковия период като (съ)собственик на имота ответникът се намира в облигационно правоотношение с ищцовото дружество, тъй като качеството потребител на топлинна енергия се свързва с принадлежността на вещно право на собственост върху имота, и отговаря за неплатените суми към ищеца.

Сключването на писмен договор не е условие за възникване на облигационната връзка– арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ, а изрично писмено изявление на потребителя за приемането на ОУ законът не въвежда като условие за

възникване на правоотношението. Представените по делото Общи условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, са публикувани на 11.07.2016 г. във в. Монитор са влезли в сила на 11.08.2016 г., съгласно чл. 150, ал. 2 от ЗЕ.

Не се твърди и доказва изключението по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ – ответникът да е упражнил възражение срещу ОУ в срока по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ и предложил специални условия, както и че е сключен индивидуален договор за продажба на топлинна енергия с трето лице. Ирелевантно е дали ответникът фактически е обитавал имота.

Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 от ЗЕ). Клиентите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата, съгласно чл. 153, ал. 6 от ЗЕ, и дължат плащането ѝ. В този смисъл са разясненията, дадени със задължителното за националния съд решение от 05.12.2019 г. по съединени дела С-708/17 и С-725/17 на Съда на Европейския съюз за това, че собствениците на апартамент в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент.

От заключение на съдебна техническа експертиза, неоспорено от страните и преценено от съда по реда на чл. 202 от ГПК, се установява, че за периода 01.05.2018-30.04.2020 г. реално потребеното количество топлинна енергия за имота е на стойност сумата 1282,34 лв., в нея не са включени лихви или стари задължения, като за сметка на ищеца са отчислявани технологичните разходи на абонатната станция. Вещото лице установява, че в имота няма радиатори-демантирани са; през отчетен период м.05.2018-м.04.2019 г. доставката на топла вода е начислявана на база „служебен отчет“ за един потребител поради липса на изправен технически и узаконен водомер; а през отчетен период м.05.2019-м.04.2020 г. разпределението на БГВ е на база реален отчет въз основа на един технически изправен водомер. Предвид установения от вещото лице размер на доставка на топлинна енергия, съдът приема, че съразмерно на 4/8 н притежаваните ид.ч. от правото на собственост на ответницата дългът ѝ за главница за цена на топлинна енергия възлиза на сума 641,17 лв.

Искът за установяване на съществуване на правото на парично вземане, удостоверено в заповед за изпълнение, съгласно чл. 422, ал. 1 от ГПК се счита предявен от датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, което е сторено на 07.04.2022 г. На основание чл. 116, б. „б“ от ЗЗД, считано от тази дата спират да текат давностните срокове. Съгласно чл. 111, б. „в“ от ЗЗД, правото на парично периодично вземане, каквото е това на топлофикационното дружество, съгласно Тълкувателно решение №2/2013г. на ВКС, както и вземането за лихва, се погасява с изтичането на тригодишна давност. Претендират се парични вземания за главници за периода за периода 01.05.2018-30.04.2020 г. и погасени по давност ще са изискуеми парични вземания преди три години назад от датата на предявяване на исковата молба (чл. 114, ал. 1 от ЗЗД) – преди 07.04.2019 г. Приложими след 11.08.2016 г. са Общи условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, които публикувани на 11.07.2016 г. във в. Монитор са влезли в сила на 11.08.2016 г., съгласно чл. 150, ал. 2 от ЗЕ. Според чл. 114 от ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Изискуемостта

на паричното вземане за цена на топлинна енергия се определя според правилата в ОУ при прогнозни сметки. Тъй като в чл. 33, ал. 1, във вр. чл.32, ал.1 от ОУ е уговорено, че потребителят е длъжен да заплаща продажната цена за доставена топлинна енергия ежемесечно – в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася, тези парични задължения стават изискуеми на 45-то число, следващо месеца, за който са дължими, и от този момент започва да тече погасителната давност. Следва да се съобрази, че за периода от 13 март 2020 г. до 20 май 2020 г., вкл. /69 дни/, давностните срокове са спрени, на основание чл. 3, т. 1 и 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във вр. с пар. 13 от Закон за изменение и допълнение на Закона за здравето, ДВ бр. 44 от 13 май 2020 г. С оглед на спирането на давността през 2020 г. на това обективно основание в конкретния случай не е покрито с давностен срок вземането за главница за периода 01.12.2018-30.04.2020 г.

От съдебна счетоводна експертиза, неоспорена от страните и преценена по реда на чл. 202 от ГПК, се установява, че в хода на процеса по арг. от чл. 422, ал. 1 от ГПК, доколкото заявлението за издаване на заповед за изпълнение е подадено на 07.04.2022 г., през м. 07.2022 г. са платени общо 890,43 лв. за задълженията за процесния период. Лихва за забава е начислявана само върху задълженията по чл. 32, ал. 3, съответно само върху сумите по изравнителните сметки, които съгласно чл. 33, ал. 2 от общите условия следва да бъдат заплатени в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят. За периода 01.12.2018-30.04.2020 г. вещото лице дава вариант на заключението, като в съдебното заседание пояснява, че при всички изчисления е взело предвид извършените плащания, дължимите суми от ответника за 4/8 части е сумата 436,38 лв. – главница за цена на топлинна енергия, с 84,10 лв. – мораторна лихва, 10,34 лв. – главница за извършена услуга дялово разпределение, с 2,28 лв. – мораторна лихва, които суми съдът приема за релевантни за обема на отговорността на ответницата, при условията на установеното по заключение на СТЕ.

Съобразно приложимите Общи условия от 2016 г., а именно чл. 33, ал. ал. 1 и ал. 4 от продавачът начислява лихва за забава само върху задълженията по чл. 32, ал. 3, съответно само върху сумите по изравнителните сметки, които съгласно чл. 33, ал. 2 от общите условия следва да бъдат заплатени в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят, за което вещото лице по ССЧЕ представя изчисления в табличен вид с период и размер дължимите суми. Ответникът не твърди и не доказва да е погасил в срок паричното вземане за главница за цена на доставка на топлинна енергия, поради което ищецът има право на обезщетение за забавено изпълнение за неплатената главница за цена на топлинна енергия.

Съгласно чл. 139, ал. 2 от ЗЕ, дяловото разпределение на топлинна енергия между клиентите в сгради-етажна собственост се извършва от топлопреносното предприятие или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а от ЗЕ. Съгласно чл. 149б, ал. 3 ЗЕ услугата дялово разпределение се извършва от и за сметка на доставчика на топлинна енергия или по сключен от него договор с лице, регистрирано по реда на чл. 139а, вкл. в хипотезата на чл. 139б от ЗЕ (когато клиентите в сграда - етажна собственост са избрали лице, регистрирано по реда на чл. 139а, за извършване на услугата дялово разпределение) като сумите за дялово разпределение се заплащат от потребителите на продавача- чл. 36 от ОУ. От представените писмени доказателства от третото лице-помагач главни и индивидуални отчети и заключение на СТЕ съдът приема, че са предоставени услугите за дялово

разпределение, а предвид това исковата претенция за главница подлежи на уважение по основание и размер. Неоснователен е и следва да бъде отхвърлен иска за мораторна лихва за неплатена услуга дялово разпределение. По арг. от чл. 36, ал. 2 от ОУ не се установява уреден ред и начин за заплащане на услугата, което касае и въпросът с изпадането в забава при неточно изпълнение в темпорален аспект. Освен това, не се представя и покана до длъжника за плащане, поради което правото на парично вземане съдът приема, че не е възникнало.

В заключение предявените искове подлежат на уважение, както следва: за сумата 415,60 лева - главница за цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода 01.12.2018-30.04.2020 г. (като се отчете възражението за давност, извършените плащания и стойността на това вземане по заключение на СТЕ); а за периода 01.05.2018-30.11.2018 г. и за разликата до пълния предявен размер 670,08 лева – отхвърли; за сумата 80,10 лева – мораторна лихва за периода 15.09.2019-23.03.2022 г., а за разликата до пълния предявен размер от 148,55 лв. – отхвърли; и за сумата 10,34 лв. – главница за цена на извършена услуга дялово разпределение за периода от 01.03.2019-30.04.2020 г.; като се отхвърли и за 2,27 лева - мораторна лихва, начислена върху главницата за цена на извършена услуга дялово разпределение, за периода 01.05.2019-23.03.2022г.;

Търсеното парично задължение за главница е дължимо и изискуемо, и като законна последица от това се дължи поисканата законна мораторна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение 07.04.2022 г., до окончателното изплащане на вземането.

При този изход на спора, ищецът има право на съдебни разноски. Съобразно разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в настоящото производство подлежи на реализация и отговорността за разноски в рамките на заповедното производство. Претенцията за юрисконсултско възнаграждение, на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 37 от ЗПП, се определя от Съда в предвидения минимален размер по чл. 25 и чл. 26 от НЗПП. Ищецът е сторил съдебни разноски по отношение на отв. В., както следва: пред заповедния съд за платена държавна такса -16,63 лв., и юрисконсултско възнаграждение -25,00 лв. ; пред исковия съд за платена държавна такса -33,37 лв.; 600 лв. - възнаграждения на вещи лица, 400 лв. - възнаграждение на адвокат, особен представител на ответника; 100 лв. - юрисконсултско възнаграждение. На ищцовото дружество по правилото на чл. 78, ал. 1 от ГПК, съразмерно на уважената част от исковите и се отчете заключението на ССЧЕ, което установява, че разноските пред заповедния съд са платени, то в полза на ищеца следва да се пресъди сумата 689,97 лв. за съдебни разноски.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че В. Г. В., с ЕГН:*****, с адрес: *****, *****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 318, ал. 2 от ТЗ, чл. 200 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, сумата 415,60 лева – главница за цена на доставка на топлинна енергия за имот в ***** 1, *****, за периода 01.12.2018-30.04.2020 г., и сумата 80,10 лева – мораторна лихва за периода 15.09.2019-23.03.2022 г.; сумата 10,34 лв. – главница за цена на извършена услуга дялово разпределение за периода от 01.03.2019-

30.04.2020 г.; ведно със законна лихва върху главниците от 07.04.2022 г. до окончателното им изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр. дело №18811/2022 г. по описа на СРС; като иска за главница за цена на доставка на топлинна енергия за периода 01.05.2018-30.11.2018 г. и над уважения размер от 415,60 лева до пълния предявен размер 670,08 лева; иска за мораторна лихва над уважения размер от 80,10 лева до пълния предявен размер от 148,55 лв.; и иска за сумата 2,27 лева – мораторна лихва, начислена върху главницата за цена на извършена услуга дялово разпределение, за периода 01.05.2019-23.03.2022г. – ОТХВЪРЛЯ.

ОСЪЖДА В. Г. В., с ЕГН:*****, да заплати на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата 689,97 лева – съдебни разноски.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач „Т.С.“ ЕООД на страната на ищеца „Т.С.“ ЕАД.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____